

Előfizetés:

Egész évre 8 kor.
Fél évre 4 kor.
Negyed évre 2 kor.
Havonként 70 fill.
Egyes szám ára
20 fillér.

ASZÓDI HIRLAP

Hirdetésidj:
egyhadszoros perit-
sor 10 fillér, több-
szörös hirdetésért
jutányosabb.

Nyitár: minden
sor 40 fillér.

A galgavölgyi községek közgazdasági, társadalmi és közművelődési hetilapja.

Szerkesztőség és kiadóhivatal a Petőfi-nyomdában,
Aszód, Főút 482. szám.

Felelős szerkesztő: DR. GLÜCK ADOLF.

Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal. — Hirdetési
díjak előre fizetendők.

Szabadgondolkodás.

Irta: Gróf TISZA ISTVÁN.

Ha valaki csak néhány évig figyelmen kívül hagyta a radikálisabb magyar szellemi irányzatok fejlődését, elámulhat azon a gyökeres változáson, a melyen azok e rövid időszak alatt átmentek. Hiszen csak tegnap volt, a midőn a nemzeti mult kultusa, a nemzeti álmok ápolása terén igyekezett tullicitálni egymást mindenki, a ki a magyar fiataiság szélsőségek felé hajló hangulatát akarta megnyerni s most egyszerre mit látunk? Az atheista és materialista világnézetlen felépülő nemzetköziség mind merészebben, mind cinikusabb leplezetlenséggel üti fel fejét s a magyar fiataiság modern profétái ki akarják lelkéből ölni a valláserkölcs világnézetet, a nemzeti ideált.

Ki beszél ma már Rákóciról, szabadság harcról, nemzeti nagyságról, a nemzetért való önfeláldozásról? A mai „fiatalokat”, a létért való küzdelem sivár ösztöne heviti. A „Talpra magyar“-t nem lehet üres gyomorral szavalni, kiáltja a magyar ifjuság idealizmusának hivatásos ápolója. (Micsoda lángostorral vágna, ha élne még közöttünk, e mondás szerzőjén végig Petőfi! Ő bezzeg jobban ismerte az üres gyomrot, de kevesebbet törődött a statusrendezéssel, mint ez a méltatlankodó tanár ur.) Micsoda elmaradott ember az, a ki még ma is nemzetéről beszél? A felvilágosodott modern ifjuság ajkán emberiség, világpolgárság a cégér, az egyén, a minden közcél szolgálata alól felszabadított és minden kötelességérzet nyugétől megmentett egyén jóllakása a lényeg. Ez magva annak a hitvallásnak, a mely az eszmélni kezdő magyar fiataiság lelkét a maga egyedül üdvözítő dogmái számára kívánja lefoglalni.

Ne legyünk elfogultak. Nem mind hitványság, nem mind rosszhiszemű pose, a mi e romboló teoriák mögött rejtőzik. Régi baja az emberiségnek, hogy valahányszor jól megy dolga, elbizza magát. Békés, nyugodalmas, az egyéni jólétnek kedvező időkben az egyén tulbecsüli magát, öncéllá válik, saját törekvéseinek középpontjába jut. A mi szegény emberi lényünk ugyanis mintha a felfuvalkodott béka sorsára volna kárhoztatva. Állítólag a perzsa sah kezdi rendeleteit azzal: „Én vagyok a világ

Fenti cikket a Magyar Figyelő t. szerkesztőségének szives engedelmével közöljük.

közepel”, legalább valamikor régen így hallottam. Igaz, nem igaz, nem tudom, de ha igaz, többé-kevésbé perzsa sahk vagyunk mindannyian. Olyan szívesen gondoljuk a világ közepének önmagunkat. Olyan jól esik a magunk szűk látkörű, rövidlátó, gyarló szemének nézőpontjáról nézni le az egész mindenségre; a teremtés urainak képzelni magunkat és azt hinni, hogy minden a mi nagyuri lényünk kényekedvére van rendeltetve. Olyan szívesen helyezzük önmagunkat a világ közepébe. Olyan szívesen szabadítjuk fel magunkat mindazok alól az alkalmatlan ethikai korlátok alól, a melyek akkor, a midőn a porszemét szerves kapcsolatba hozzák a mindenséggel, a midőn az atomot beleillesztik magasabb rendű lények életébe, a melyekhez csak azáltal emelkedhetik fel, hogy törvényeiknek aláveti magát, tényleg szabadabb, igazabb, magasabb rendű élet sorompót nyitják meg a véges ember előtt. Mert hiszen az egyént csak az emelheti fel, ha magasabb céloknak alárendeli magát; csak az teheti valóban szabaddá, ha hivatásának szolgálatába szegődik.

Nagy katasztrófák, egyeseket, társadalmi rétegeket elsöpréssel fenyegető, az emberi bölcsesség alkotta intézményeket és erősségeket alapjukban megrázkódtató események szokták saját porszem mivoltának üdvös tudatára ébreszteni az emberiséget és visszavezetni nagyobb hatalmasságok felé. A mélyebb, nemesebb világnézet ilyen ujjáébredését idézik elő a nagy francia forradalom s a napoleoni korszak eseményei. Idestova egy század választ el azok viharaitól. Aránylag békés, nyugodt kort élünk immár közel száz esztendő óta.

Mi sem természetesebb, minthogy az önhittség, az önzés, az egyén tulbecsülése, az étvágy uralma újból felülkerekedik. Fokozzák e szükségszerű történelmi evolúciót a gazdasági és társadalmi berendezésünket gyökerestől felforgató felfedezések, hatványozza a természettudomány s a technika rohamos térfoglalása, az emberi ész diadalmas előnyomulása az exact tudományok terén. Mindez a mi szegény, gyarló emberi értelmünkre nehezető erőpróbát annál súlyosabbá teszi. Csodálkozhatunk-e, ha jóhiszeműleg, ez előfeltételek természetes produktuma gyanánt lép előtérbe az a világnézet, az a filozófia, a

melyik az emberi erő, az emberi értelem tulbecsülésén alapulva, annak halvány mécsesével kívánja megvilágítani a lét problémáit s a mindenséget a mi szegény kis mikrokosmosunk száználmas méreteire törekszik összezsugorítani.

Mint minden jóhiszemű emberi törekvés, ez is hévvel, szenvedélyvel lép fel. Annál szenvedélyesebb és türelmetlenebb, mentől felületesebb. Egyedül üdvözítő tannak képzeli magát. Küzd a sektárianus szűkebltűség egész elfogultságával s a lenézés, kicsinylés, megvetés minden átkával sújtja ellenfeleit. A maradás, a sötétség gyászvitézeivel szemben állanak ök a „szabadgondolkodók”.

Álljunk itt meg egy pillanatra. Szabadgondolkodás! Elérhetetlennek látszó sóvárgása volt ez hosszú évezredekén át a nyers erőre támaszkodó tekintély által lenyugózott emberi léleknek. Utána sóvárgott minden magasabb röptű emberi elme s az emberiség legjobbjai érte szenvedtek, érte véreztek el. Ez a küzdelem ma már a történelemé. A mi napjainkban a gondolkodás szabadságát nem a hatalmon levő tekintély zsarnoksága tiporja el. A mi veszély még erről az oldalról fenyeget, azzal játszva bánik el a 20-ik század pezsgő szellemi élete. A mai nemzedék gondolatszabadságát egészen más veszély fenyegeti. A hypermodern jelszavakból táplálkozó félműveltség terrorizmusa ez, a melynek vásári lármája betölti a modern kultúra egész épületét (hiszen az értelmi világban is annál kongóbb hangot ad minden tárgy, mentől üresebb) s a félműveltség egész türelmetlenségével és elbizakodottsággal hurrog le minden ellenvéleményt.

Nekünk a gondolkodás szabadságát a „szabadgondolkodók” ellen kell megvédenünk. A léleknek azt az igazi szabadságát, a mely minden ember számára biztosítja az igazság kereséséhez való jogot és megbecsül az igazság felé törekvő minden becsületes munkálkodást, a mely megérteni, tárgyilagosan értékelni kívánó jóakarattal fogadja az emberi elme minden őszinte törekvését; a mely nem divatos áramlatok, nem közhelyek szerint itél, de tért enged minden komoly értékkel bíró szellemi irányzatnak s az ellentétes áramlatok szabad mérközésétől várja haladásunkat, a felvilágosodást.

Az egész európai kulturának nagy erőpróbája ez: fenn tudjuk-e tartani a gondolkodás valódi szabadságát? Megyünk-e korlátot nem ismerő, becsületes, őszinte törekvéssel az igazság, a dolgok mélye felé? Tudjuk-e azokat a nagy elméket követni, a kik a maguk egész mélységében tárják fel a lét problémáit s az emberi lélek minden kincsét, minden erőforrását segítségül hívják ott, a hol azok felfogásához az értelem önmagában elégtelen? Bele tudjuk-e az ember egész lelkét, a gondolat, az érzés és az akarat egész világát olyan világnézetbe olvasztani, a mely az egyes lelki erejének, összhangjának és békéjének biztos alapja s egyúttal egyedüli forrása az emberiség valódi szabadságát, igazi jólétét munkáló nemzeti nagyságnak? Vagy pedig azok a dekadens áramlatok hatalmasodnak el felettünk, a melyek olyan facies hipocratica-val vonják be modern gondolkodóink fiatalra festett ábrázatát, s annak bizonyulnak, a minek oly gyakran látszunk: megujhódásra képtelen, kiélt nemzedéknek?

Nagy kérdőjel előtt áll az egész emberiség, de e kérdőjel senkire nézve sem lehet félelmetesebb, mint reánk, a mi kulturánkra, a mi nemzeti létünkre nézve. Töredelmesen bevalljuk; mi nemzeti alapon állunk. A hypermoderneknak szerint nacionalisták vagyunk. Hiszen ők ma már nem beszélnek nemzeti szempontokról, csak nacionalista előítéletekről. Ezek az előítéletek szaturálnak bennünket. Édeskeveset bánjuk az egész emberiség boldogulását, ha az a magyar nemzet haladásával, virágzásával, nagyságával nincs egybekötve. Már pedig a magyar nemzet sorsát az biztosította egy viszontagságos évezreden át, hogy szerves kapcsolatban tudott maradni a nyugattal, hogy elsajátította a nyugati kultura összes vívmányait, de annak csak egészséges hajtásait ültette át a nemzeti élet talajába és reá tudta nyomni nemzeti egyéniségének, specialis viszonyainak, érdekeinek és felfogásának bélyegét.

Éppen olyan életkérdés ez mi reánk nézve most, mint volt a mult hosszú küzdelmei alatt, de talán sohasem volt nehezebb a feladat. Nő a kultura terhe. Súlyosbodik a penzum, a melyet a nemzeti léleknek el kell végeznie és minden attól függ: sikerül-e megrostálnunk azt, a mit a nyugat nyújt nekünk, szélnek eresztetni a pelyvát, szemétre dobni a konkolyt és nemes magvat ültetni a magyar lélek talajába? És sikerül-e nemzeti irányban végezni a feldolgozás, az asszimiláció munkáját?

Ennek a kettős munkának vagyunk mi napszámosai. A másodikról, arról, hogy tudunk-e asszimiláló nemzeti munkát végezni, hiába disszertálunk. Az nem mi tőlünk függ. Deák Ferenc, Arany János, nem *akart* magyar lenni. Magyar *volt*, mert annak teremtette az Uristen, s mert nem is lehetett egyéb. Ők éppen olyan hiába akartak volna nem magyarok lenni, mint a hogy hiába

akarnak magyarok lenni azok, a kiknek lelkéből az idegen kultura kiölte a magyar gondolkodás, a magyar érzés törőlmetszett sajátosságait. A kultura nemzeties jellege az illetők akaratától merőben független, spontán, természetes produktum. Azzal, hogy magyarok *akarunk* lenni, csak torzképet alkotunk. Kulturánk jövő fejlődésének nemzeti irányát csak azáltal fejleszthetjük, ha a gondjainkra bizott új nemzedék lelkébe beleültetjük nemzeti életünk és irodalmunk nagyjainak kultuszát, a magyar nép lelki világának s a magyar kultura örökbecsü alkotásainak ismeretét és szeretetét.

A rostálás munkáját ellenben öntudatosan, a vitakozás, a bírálat, az analízis segítségével kell végeznünk. El kell a buzát választanunk a konkolytól; ki kell rostálnunk a léha szemetet. Már pedig e műveletet csak a szabad vizsgálódás, az érvek szabad mérkőzésének tisztító szele hajthatja végre.

Nem mi akarjuk korlátozni az élet pezsgését, az eszmék harcát, a szabadságot. Mi küzdünk a szabadságért, a komoly szellemi munkán alapuló összes irányzatok szabad érvényesüléséért. Ezt a szabadságot, a gondolat igazi, megtermékenyítő szabadságát akarja békóba verni a *modern* felvilágosodás jelszavainak terrorizmusa.

Hihetetlen, minő fogékonysággal bir közönségünk a dekadens irányzatok iránt. Tudomány, irodalom, művészet szabad prédája mindazoknak, a kik az újdonság, a feltűnés, a rendkívüliség terén egymást kívánják tulszárnyalni. Valósággal drónélküli távirón érkezik hozzánk a hanyatló latin kultura minden beteges tünete. Bölcsészeink, szociológusaink, költőink és piktoraink őrjöngő dervistáncban reprodukálják előttünk a súlyosan beteg francia lélek minden körtünetét. Persze a maguk alacsonyabb fajsúlyára redukálva, mert egyet ne felejtünk el:

A rothadás, a feloszlás tüneteivel találkozunk a francia nemzet kulturéletében lépten-nyomon; de ez egy fényes multtal bíró, szédületes magaslatra felemelkedeti nemzeti lélek hanyatlása, a mely még a sejtek beteges széthullásában is elárulja azok nemes eredetét. A mi szegény dekadenseink egyszerűen rothadáson kezdik az életet s a feloszlás szecessziós tüneteit mutatják nekünk a nélkül, hogy e látvány, visszataszító jellegét legkevésbé is enyhíthetné a régi műérték utóize. Nem tehetek róla, nekem mindig olybá tűnnek fel, mint az a jámbor kacsa, a mely nagyzási hőbortba esve, fácánnak képzelet magát. Azt hiszi, szegény, hogy csak „haut gout“-ra kell szert tenni, hogy műértő inyencek kedves pecsenyéje legyen. Pedig a mi haut gout a fácánnál, a szegény kacsánál egyszerű polgári feloszlási bűz marad.

Ez ellen a processzus ellen küzdünk mi meggyőződésünk egész erejével, mi, a kik arra látjuk hivatva a magyar nemzetet, hogy elsajátítsa, magáévá tegye és saját

céljaira feldolgozza mindazt, a mi valóban szépet, igazat és nemest nyújt a művelt emberiség kulturája. Mi, a kik nem jelszavakkal akarjuk a nemzet lelkét megtölteni, de munkára az igazságot komolyan kereső, a dolgok mélyére ható becsületes munkára, egészséges, férfias tette ébresztjük azt, mi, a kik e beteg irányzatok elleni küzdelmünkben az élet, a szabadság, a munka mellett emeljük fel szavunkat, bizonyára nem a sötétség, a reakció elmaradt lovagjai vagyunk. A mi szavunk az embert a dolgok mélyére való buvázkodásra ösztönzi, az igazság útjára, a mely elvezet a korlátozott emberi elme határaihoz és arra indít, hogy világnézetünk megalkotásában segítségül hívjuk az emberi ész, sziv és jellem minden nemesebb tulajdonát. Ez az ut nem a sötétség, nem a szolgaság útja; ez a világosság, a szabadság, az emberi lélek erőteljes, sikeres kifejlődése, a haladás, a valódi felvilágosodás felé vezet.

Hirek.

— **Ritűntetés özagancsért vármegyénk főispánjának.** A budapesti vígadóban most nyitották meg az agancs-kiállítást. A megnyitás előtt összeült a zsűri, hogy díjazza a legszebb agancsokat. A díjazottak közt van gr. Ráday Gedeon, vármegyénk főispánja is, a ki özagancsért kapott elismerést.

— **Halálhíradások.** A gyermekek között fellépett járvány minden elővigyázat és óvintézkedés mellett is halálos áldozatot követelt. Láng Zsigmond köztisztviselőben álló aszóni lakos Ilonka nevű 8 éves leánya f. hó 26-án vörhenyben elhunyt. — F. hó 27-én halt meg Galgamácsán vidékünk egyik legöregebb embere Leopold Ignác, 93 éves korában. Az elhunytban Leopold Zsigmond helybeli és Leopold Áron galgamácsai lakosok édesatyjukat gyászolják. — Özv. Dobronay Gézané f. hó 28-án, 59 éves korában elhunyt. A halottban Boldis István jav. intézeti családfő anyósát gyászolja. — F. hó 29-én elhunyt Deutsch Vilmosné aszóni lakos 82 éves korában.

— **Utcaöntözés.** Végső mégis dülőre jut az utcaöntözés kérdése s nem leszünk kénytelenek nyáron által a tudóre és légzőszervekre oly rendkívül ártalmas elviselhetetlen nagy port nyelni. Az utcák öntözésére szükséges összeg 150—200 koronában irányoztatott elő, melyet a Fő-utcai és Pesti-utcai lakók önkéntes gyűjtés útján fognak összeadni. Ugy értesülünk, hogy a mai napig 170 korona gyűlt össze.

— **Új községháza Gödöllőn.** Gödöllő nagyközség 300,000 korona költséggel díszes új községházat épít a piactér és Váci utca sarkán levő telken.

— **Lóverseny Vácán.** A vármegye gazdasági egyesülete eddig minden évben Ceglédén rendezett egy-egy lóversenyt. Ugy látszik, hogy a ceglédiek nem igen érdeklődtek a versenyek iránt, azért az egyesület az idén Vácot szemelte ki a verseny megtartására. A vasárnapi lóverseny, melyet közel 2000 érdeklődő nézett végig, várakozáson felül sikerült, úgy hogy több mint valószínű, hogy a jövőben ismét Vác kapja a lóversenyeket. Az első versenyben, melynek szódi handicap volt a neve, csak öt lovat nyergeltek. Elsőnek Bartos E. Tocsónyi Móni lova jött be s hiveinek 10-re

24-et, helyre 20-at és 18-at fizetett. Távoltság 1600 méter; díj: 1700 korona. A második tiszti akadályversenyt Lipcsey főhadnagy nyerte Elek főhadnagy Etelka lovával. Totalizátor: 10 : 22. Helyre I. 10 : 12, II. 10 : 23. A harmadik versenyben a hölgyek díját br. Durneiss Goldonhelje nyerte el. Tot: 10 : 16. Helyre I. 10 : 12, II. 10 : 22. A pestmegyei akadály verseny 2000 koronás díját Bartos E. Orgazdája nyerte el. Tot. 10-re 30-at, helyre I. 10 : 14, II. 10 : 14. A gödi sikversenyben Prónay százados Ladogája győzött. Tot. 10 : 62. Helyre I. 10 : 28, II. 10 : 23, III. 10 : 50. Az utolsó versenyben a 6-os huszárak altisztjei vettek részt. Első lett Németh huszártizedes. Tekintve, hogy a verseny nem végződött deficitel, a vármegye lótenyésztési bizottsága a jövő esztendőben két versenynapot fog Vácon létesíteni.

— **Kisipari subvenciók.** A kereskedelmi miniszter a kisiparosoknak gépekkel való segítésénél az eddigi módszertől el akar térni. Ez okból megkereste az egyes ipar testületeket, hogy tegyenek jelentést arról, hogy az egyes helyiségekben milyen foglalkozású és hány iparos kapott eddig államségélyt, mennyiben felelnek meg azok a várakozásnak s melyik mód volna a helyesebb, ha ezen segély egyes kiválasztott iparosoknak, avagy az iparosok összességének adatnék.

— **Automobiljárat.** Egy magánvállalkozó Hatvanból kiinduló Lőrinci—Heréd—Kökényes—Héhalom—Dengeleg—Szirák—Bágyon—Szarvasgede—Csécse—Pásztó—Szurdokpüspöki—Apc községeken át Hatvanba visszaérkező automobiljáratot létesít. A vállalkozó úgy tervezi, hogy két automobil reggel 6-tól este 10-ig állandóan végzi ezt a turát.

— **A vészfék és a trainer.** Reeves, az ismert angol trainer, egy időben makacsul ragaszkodott ahhoz a szenvedélyéhez, hogy gyorsvonaton utazott Alagra, bár tudvalevő, hogy ott a gyorsvonatok még föltételezen sem állnak meg. Az ötletes Reeves úgy segítette a dolgot, hogy amikor a teljes sebességgel robogó gyorsvonat a Dunakesz-Alag állomás elé ért, egyszerűen meghúzta a vészféket. A vonat persze hirtelen megállt; és míg a közönség balesettől tartva rémüldözött, ő maga valódi angol flegmával leszállt a vonatból. A kirótt pénzbiroságot természetesen nevetve fizette ki, hiszen bőven telt miből. A kedélyes trainer talán még ma is gyorsvonaton járna ki Alagra, ha a dunakeszi állomásfőnökség meg nem unja a dolgot és jelentést nem tesz a humor iránt érzéketlen váci járásbírósnak. A bíróság Reevest 300 korona pénzbüntetés mellett nyolcnapos elzárásra ítélte. Reeves mindent elkövetett, hogy az elzárástól megszabaduljon, de sikertelenül. Végre felségfolyamodványt akart benyújtani az igazságügyminisztérium útján, de a miniszter a folyamodványt elutasította. Ennek aztán az most a következtetése, hogy a magyar turfközönségnek egy évig nem lesz szerencséje Reeveshez. Nem, mert most Ausztriában tartózkodik és ott bölcsen bevárja azt az esztendőt, mely alatta a ráótt kihágási büntetés elévül.

Nyilttér.

Másolat.

Nyilatkozat.

Alulírott a Gödöllői Hírlap 1908. évi január hó 19-én megjelent 3. számában „Magyarosodunk” című cikkemben bírálat tárgyává tettem az aszódi ev. ltkész, Chugyik Pál ur működését. Az általa megindított eljárás folyamán meggyőződtem

arról, hogy a magyarosodás eszméjének terjesztésében információimat nem vizsgáltam meg kellőképpen, meggyőződtem, hogy a cikkemben foglalt állítások a valóságnak nem felelnek meg. A midőn ezt kinyilatkoztatom, egyúttal sajnálkozással adok kifejezést a fölött, hogy Chugyik Pál ur működését téves világitásba helyeztem.

Kelt M. Kanizsa 1911. évi április hó 5-én.

Dr. Batta Péter sk.
ügyvéd.

Közigazgatás.

Aszód község közgyűlése.

Községünk képviselőtestülete folyó hó 28-án tartotta rendes tavaszi közgyűlését a vármegyei törvényhatóság által kiküldött Kálmán István turai lakos bizottsági tag elnöklésével.

A gyűlés tárgya volt:

1. Az 1910. évi községi zárószámadosok I. foku megvizsgálása;

2. Esetleges indítványok.

A képviselőtestület ezen gyűlésében tüzetesen megvizsgálta az összes számadosokat s azokat rendben találván, I. fokuilag jóváhagyta s a felmentvényt a felelős számadosoknak: közs. bíró, pénztárnok és jegyzőnek a szokásos óvások fenntartásával egyhangulag megadta.

Jóváhagyott a közs. vagyonleltár is, amely szerint a község vagyoni állapota:

a) cselekvő állapot K 111350.80

b) szenvedő állapot K 30000.—

tiszta vagyon tehát K 81350.80

A letéptéztári számadosok tárgyalásánál Bentsok János pénztárnok indítványára a közgyűlés kimondotta, hogy az ismeretlen eredetű és célú letétekként kezelt összegek, amelyek több, mint 32 éve szerepelnek, az artézi kut alaphoz csatoltassanak. Ugyancsak Bentsok János indítványára kimondotta továbbá, hogy a mult évben beszállásolva volt katonaság elszállásolási díjában a vármegye részéről kiutalt és az egyesek által többszöri felszólítás dacára fel nem vett térítési pótlékok, amelyek 8 hónapja hevernek a közs. letéptéztárban — ugyancsak az artézi kut alaphoz csatolandók s felhasználandók. Ilyenformán az artézi kut alap mintegy 40 koronával gyarapodott.

Weiner Dávid indítványt tett arra uéve, hogy kötelezze a képviselőtestület a háztulajdonosokat a tűzoltóság fenntartásához szükséges kiadásokhoz arányos hozzájárulásra, mert a mai állapot szerint egyrészt a tűzoltóság fenntartási költségeinek viselése alól a tulajdonképeni érdekesség ki van vonva, másrészt pedig a tűzoltóság — kellő anyagi támogatás miatt feladatának megfelelni alig képes.

Az indítványt a közgyűlés ezuttal érdemben nem tárgyalta, ellenben utasította az előjáróságot, hogy azt a legközelebbi rendkívüli közgyűlés elé terjeszse

Sport.

Kárpátok, postabélyeg kelte

Kedves Szerkesztő bácsi!

Igazán szép figyelem kedves Szerkesztő bácsitól, hogy becses lapja kedvelt sport rovatában rólunk is megemlékezett; fogadja érte ezuton hálás köszönetünket. Jól tudjuk, hogy ilendőbb lett volna ezt személyesen tolmácsolni, — egy esteli légi sétánkon tárgyalgattunk is ez irányban, — de azon megállapodásra jutottunk, hogy mindannyian — tekintettel szigorú társadalmi szabályainkra — testületileg tiszteletünket nem tehetjük, — próbáltunk egy 3 tagu küldöttséget összeállítani, —

de — bár szívesen bevallani — nem 3, de egyetlen egy olyan bátor fickó sem akadt, aki be mert volna libbenni a redakcióba. — Pedig ugyancsak erősen folyt a kapacitálás, s én, — aki már tapasztaltabb aglegény vagyok — s a ki kedves Szerkesztő bácsit már hírből ismerem, — hiába jelmeztem, hogy oly áldott jó ember, — hogy talán epéje sincs, — s még az ellenségének sem árt, — (valószínű, hogy nincs is ellensége), — s hiába teszem meg azon ígéretet is, hogy élés tárunkból a küldöttségnek fejenként egy-egy tuat elsőrendű valódi földigilisztát fogok a szerencsés visszaérkezésük örömeire eszközzendő lakománál szervoztatni, — ez mind nem hatott. Fegyveres testőröket nem vezényelhetünk ki, — mert nekünk hála Istennek — nincs hadseregünk, kiki a maga védelmezője, — s ha ellenség támad reánk, egyszerűen elrepülünk, — hát ugy-e kedves Szerkesztő bácsi, ezek tudatában nem nevez bennünket az illem szabályokban járatlan bugrisoknak, — s az ezutáni köszönet nyilváníásunkat egyszerűen gyavaságunknak tudja be. — Azonban meg kell jegyezmem, — hogy azt a sok szépet és jót, — mit egyéni jellemzésem mondottam, egy szög elhitték társaim, — a lucullusi lakoma is eléggé csiklandozta csőrüket, s nem is kedves Szerkesztő bácsi okozta a pánikot, — hanem van ott közlében valami fránya ember, — aki ugy nappal, mint este már sok kellemetlenséget okozott nekünk. — Ez volt az oka, hogy senki nem mert vállalkozni a megtisztelő kiküldetésre; bennem meg lett volna a bátorság, mert én egyszer ravaszul kitanulmányoztam azt a fránya bácsit, — de én egy percre sem távozhatom bokros teendőim miatt, — mert öndicsekvés nélkül mondva — én töltöm be a legmagasabb hivatalt, — a mennyiben én húzok este legmagasabban, hogy így megfigyelhessem a légbeli házasság kötékeket, s azokat bagolyfejemben számon tarthassam (nálunk még nincs kötelező anyakönyvi bejelentés). Ő ugyanis egyszer nálam is alkalmatlankodott, — épen ebédutáni szundikálásomat végeztem, — mikor egyszer csak hallom: „Nelli dort hinein“, még azt hittem, valami szép hölgy vizitet kapok, hát Uramfia! csak megáll előttem egy kutya (de gorma ember lehet az a bácsi). Azt hiszem, üdvözölt is engem, mert az egyik lábát felemelte, — de biz én nem lévén szokva a látogatásnak ilyen kutya módoni bejelentéséhez, szépen elcsellentem, s egy kissé odébb szépen észrevétlenül letelepedtem, hogy megismerhessem ezt a látogatót, akire már amugy is sok panaszt hallottam. — Szándékom sikerült is, — le nem fotografálok, hiszen kedves Szerkesztő bácsi ugy is ismeri, — de mondhatom, — hogy nem olyan veszedelmes ember ám ő, mint a milyen hire van közöttünk. — Este 8 óra után bátran tehettem volna tőle tiszteletet akár 100 tagu küldöttség a redakcióban (feltéve még, hogy a belmunkatársak mindannyian undorral viseltetnek a „salmi” iránt), mert hát kihallgattam, amint egy fiatal cimborájával beszélgetett, (ez alighanem tanítványa volt, jó oskolába jár!) s nagyban magyarázta, hogy este tarokkoznak a Krenkóná vagy bilhardoznak Lövyvénél, ezek pedig ugy tudom, nem az erdőben laknak, s így ökgyelme bizony csak olyan békés philister sötétben, mint a többi, s tán csak ő maga kőti a nagy híret. — De azért mégis jó lenne, — ha a jövő tavaszra kedves Szerkesztő bácsi irattárba tenné a Nelliével együtt.

De azt hiszem, hogy most már nem kell több érvel felhoznom, kedves Szerkesztő bácsi végérvényesen megbocsájtja, azért nem is mentegetőzöm tovább, hanem még szabad legyen megkérdezmem, hogy valjon igaz-e, hogy felcsap természet kedvelőnek? Ha így lenne, mi igazán szivből örülnék neki, — legyen majd szerencsénk, — látogasson meg bennünket minél gyakrabban, azonban puskát ne hozzon magával, — vagy ha

Az egész európai kulturának nagy erőpróbája ez: fenn tudjuk-e tartani a gondolkodás valódi szabadságát? Megyünk-e korlátot nem ismerő, becsületes, őszinte törekvéssel az igazság, a dolgok mélye felé? Tudjuk-e azokat a nagy elméket követni, a kik a maguk egész mélységében tárják fel a lét problémáit s az emberi lélek minden kincsét, minden erőforrását segítségül hívják ott, a hol azok felfogásához az értelem önmagában elégtelen? Bele tudjuk-e az ember egész lelkét, a gondolat, az érzés és az akarat egész világát olyan világnézetbe olvasztani, a mely az egyes lelki erejének, összhangjának és békéjének biztos alapja s egyuttal egyedüli forrása az emberiség valódi szabadságát, igazi jólétét munkáló nemzeti nagyságnak? Vagy pedig azok a dekadens áramlatok hatalmasodnak el felettünk, a melyek olyan facies hipocratica-val vonják be modern gondolkodóink fiatalra festett ábrázatát, s annak bizonyulnak, a minek oly gyakran látszunk: megújulásra képtelen, kielt nemzedéknek?

Nagy kérdőjel előtt áll az egész emberiség, de e kérdőjel senkire nézve sem lehet félelmetesebb, mint reánk, a mi kulturánkra, a mi nemzeti létünkre nézve. Töredelmesen bevalljuk: mi nemzeti alapon állunk. A hypermodernnek szerint nacionalisták vagyunk. Hiszen ők ma már nem beszélnek nemzeti szempontokról, csak nacionalista előítéletekről. Ezek az előítéletek szaturálnak bennünket. Édeskeveset bánjuk az egész emberiség boldogulását, ha az a magyar nemzet haladásával, virágzásával, nagyságával nincs egybekötve. Már pedig a magyar nemzet sorsát az biztosította egy viszontagságos évezreden át, hogy szerves kapcsolatban tudott maradni a nyugattal, hogy elsajátította a nyugati kultúra összes vívmányait, de annak csak egészséges hajtásait ültette át a nemzeti élet talajába és reá tudta nyomni nemzeti egyéniségének, specialis viszonyainak, érdekeinek és felfogásának bélyegét.

Éppen olyan életkérdés ez mi reánk nézve most, mint volt a múlt hosszú küzdelmei alatt, de talán sohasem volt nehezebb a feladat. Nő a kultúra terhe. Súlyosbodik a penzum, a melyet a nemzeti léleknek el kell végeznie és minden attól függ: sikerül-e megrostálnunk azt, a mit a nyugat nyújt nekünk, szélnek eresztani a pelyvát, szemétre dobni a konkolyt és nemes magvat ültetni a magyar lélek talajába? És sikerül-e nemzeti irányban végezni a feldolgozás, az asszimiláció munkáját?

Ennek a kettős munkának vagyunk mi napszámosai. A másodikról, arról, hogy tudunk-e asszimiláló nemzeti munkát végezni, hiába disszertálunk. Az nem mi tőlünk függ. Deák Ferenc, Arany János, nem *akar*t magyar lenni. Magyar *volt*, mert annak teremtette az Uristen, s mert nem is lehetett egyéb. Ők éppen olyan hiába akartak volna nem magyarok lenni, mint a hogy hiába

akarnak magyarok lenni azok, a kiknek lelkéből az idegen kultúra kiölte a magyar gondolkodás, a magyar érzés törőlmetszett sajátosságait. A kultúra nemzeties jellege az illetők akaratától merőben független, spontán, természetes produktum. Azzal, hogy magyarok *akarunk* lenni, csak torzképet alkotunk. Kulturánk jövő fejlődésének nemzeti irányát csak azáltal fejleszthetjük, ha a gondjainkra bizott új nemzedék lelkébe beletöltjük nemzeti életünk és irodalmunk nagyjainak kultuszát, a magyar nép lelki világának s a magyar kultúra örökbecsű alkotásainak ismeretét és szeretetét.

A rostálás munkáját ellenben öntudatosan, a vitakozás, a bíráló, az analízis segítségével kell végeznünk. El kell a buzát választanunk a konkolytól; ki kell rostálnunk a léha szemetet. Már pedig e műveletet csak a szabad vizsgálódás, az érvek szabad mérkőzésének tisztító szele hajthatja végre.

Nem mi akarjuk korlátozni az élet pezsgését, az eszmék harcát, a szabadságot. Mi küzdünk a szabadságért, a komoly szellemi munkán alapuló összes irányzatok szabad érvényesüléséért. Ezt a szabadságot, a gondolat igazi, megtermékenyítő szabadságát akarja békóba verni a *modern* felvilágosodás jelszavainak terrorizmusa.

Hihetetlen, minő fogékonysággal bír közönségünk a dekadens irányzatok iránt. Tudomány, irodalom, művészet szabad prédája mindazoknak, a kik az ujdonság, a feltűnés, a rendkívüliség terén egymást kívánják tulszárnyalni. Valósággal drótnélküli távirón érkezik hozzánk a hanyatló latin kultúra minden beteges tünete. Bölcsészeink, szociológusaink, költőink és piktoraink őrzőgő dervistáncban reprodukálják előttünk a súlyosan beteg francia lélek minden körtünetét. Persze a maguk alacsonyabb fajsúlyára redukálva, mert egyet ne felejtsünk el:

A rothadás, a felozlás tüneteivel találkozunk a francia nemzet kulturéletében lépten-nyomon; de ez egy fényes multtal bíró, szédületes magaslatra felemelkedett nemzeti lélek hanyatlása, a mely még a sejtek beteges széthullásában is elárulja azok nemes eredetét. A mi szegény dekadenseink egyszerűen rothadással kezdik az életet s a felozlás szecessziós tüneteit mutatják nekünk a nélkül, hogy e látvány visszatartó jellegét legkevésbé is enyhíthetné a régi műérték utóíze. Nem tehetek róla, nekem mindig olybá tűnnek fel, mint az a jámbor kacsa, a mely nagyzási hőbortba esve, fácánnak képzele magát. Azt hiszi, szegény, hogy csak „haut gout“-ra kell szert tenni, hogy műértő inyencek kedves pecsenyéje legyen. Pedig a mi haut gout a fácánnál, a szegény kacsnál egyszerű polgári felozlási bűz marad.

Ez ellen a processzus ellen küzdünk mi meggyőződésünk egész erejével, mi, a kik arra látjuk hivatva a magyar nemzetet, hogy elsajátítsa, magáévá tegye és saját

céljaira feldolgozza mindazt, a mi valóban szépet, igazat és nemest nyújt a művelt emberiség kulturájára. Mi, a kik nem jelszavakkal akarjuk a nemzet lelkét megtölteni, de munkára az igazságot komolyan kereső, a dolgok mélyére ható becsületes munkára, egészséges, férfias tette ébresztjük azt, mi, a kik e beteg irányzatok elleni küzdelmünkben az élet, a szabadság, a munka mellett emeljük fel szavunkat, bizonyára nem a sötétség, a reakció elmaradt lovagjai vagyunk. A mi szavunk az embert a dolgok mélyére való buvázkodásra ösztönzi, az igazság útjára, a mely elvezet a korlátozott emberi elme határaihoz és arra indít, hogy világnézetünk megalkotásában segítségül hívjuk az emberi ész, szív és jellem minden nemesebb tulajdonát. Ez az út nem a sötétség, nem a szolgaság útja; ez a világosság, a szabadság, az emberi lélek erőteljes, sikeres kifejlődése, a haladás, a valódi felvilágosodás felé vezet.

Hirek.

— **Ritűntetés özagancsért vármegyénk főispánjának.** A budapesti vígadóban most nyitották meg az agancs-kiállítás. A megnyitás előtt összeült a zsűri, hogy díjazza a legszebb agancsokat. A díjazottak közt van gr. Ráday Gedeon, vármegyénk főispánja is, a ki özagancsért kapott elismerést.

— **Haldőzások.** A gyermekek között fellépett járvány minden elővigyázat és óvintézkedés mellett is halálos áldozatot követelt. Láng Zsigmond köztisztviselőben álló aszódai lakos Ilonka nevű 8 éves leánya f. hó 26-án vörhenyben elhunyt. — F. hó 27-én halt meg Galgamácsán vidékünk egyik legöregebb embere Leopold Ignác, 93 éves korában. Az elhunytban Leopold Zsigmond helybeli és Leopold Áron galgamácsai lakosok édesatyjukat gyászolják. — Özv. Dobronay Gézané f. hó 28-án, 59 éves korában elhunyt. A halottban Boldis István jav. intézeti családfi anyósát gyászolja. — F. hó 29-én elhunyt Deutsch Vilmosné aszódai lakos 82 éves korában.

— **Utcaöntözés.** Végre mégis dűlőre jut az utcaöntözés kérdése s nem leszünk kénytelenek nyáron által a tűdőre és légzőszervekre oly rendkívül ártalmas elviselhetetlen nagy port nyelni. Az utcák-öntözésére szükséges összeg 150—200 koronában irányoztatott elő, melyet a Fő-utcai és Pesti-utcai lakók önkéntes gyűlés útján fognak összeadni. Ugy értesülünk, hogy a mai napig 170 korona gyűlt össze.

— **Új községháza Gödöllőn.** Gödöllő nagyközség 300,000 korona költséggel díszes új községházát épít a piactér és Váci utca sarkán levő telken.

— **Lóverseny Vácán.** A vármegye gazdasági egyesülete eddig minden évben Cegléden rendezett egy-egy lóversenyt. Ugy látszik, hogy a ceglédiek nem igen érdeklődtek a versenyek iránt, azért az egyesület az idén Vácot szemelte ki a verseny megtartására. A vasárnap ióverseny, melyet közel 2000 érdeklődő nézett végig, várakozáson felül sikerült, úgy hogy több mint valószínű, hogy a jövőben ismét Vác kapja a lóversenyeket. Az első versenyben, melynek szódi handicap volt a neve, csak öt lovat nyergeltek. Elsőnek Bartos E. Tocsónyi Móni lova jött be s hiveinek 10-re

24-et, helyre 20-at és 18-at fizetett. Távolság 1600 méter; díj: 1700 korona. A második tiszti akadályversenyt Lipcsey főhadnagy nyerte Elek főhadnagy Etelka lovával. Totalizátor: 10 : 22. Helyre I. 10 : 22, II. 10 : 23. A harmadik versenyben a hölgyek díját br. Durneiss Goldonhelje nyerte el. Tot: 10 : 16. Helyre I. 10 : 12, II. 10 : 22. A pestimegyei akadály verseny 2000 koronás díját Bartos E. Orgazdája nyerte el. Tot. 10-re 30-at, helyre I. 10 : 14, II. 10 : 14. A gödi sikversenyben Prónay százados Ladogája győzött. Tot. 10 : 62. Helyre I. 10 : 28, II. 10 : 23, III. 10 : 50. Az utolsó versenyben a 6-os huszárak altisztjei vettek részt. Első lett Nemeth huszártizedes. Tekintve, hogy a verseny nem végződött deficitel, a vármegye lötenyésztési bizottsága a jövő esztendőben két versenynapot fog Vácon létesíteni.

— **Kisipari subvenciók.** A kereskedelmi miniszter a kisiparosoknak gépekkel való segítésénél az eddigi módszertől el akar térni. Ez okból megkereste az egyes ipar testületeket, hogy tegyenek jelentést arról, hogy az egyes helyiségekben milyen foglalkozású és hány iparos kapott eddig állami segítyt, mennyiben felelnek meg azok a várakozásnak s melyik mód volna a helyesebb, ha ezen segíty egyes kiválasztott iparosoknak, avagy az iparosok összességének adatnék.

— **Automobiljárat.** Egy magánvállalkozó Hatvanból kiinduló Lőrinci—Heréd—Kökényes—Héhalom—Dengeleg—Szirák—Bágyon—Szarvasgede—Cséce—Pásztó—Szurdokpüspöki—Apc községeken át Hatvanba visszaérkező automobiljáratot létesít. A vállalkozó úgy tervezi, hogy két automobil reggel 6-tól este 10-ig állandóan végzi ezt a turát.

— **A vészfék és a trainer.** Reeves, az ismert angol trainer, egy időben makacsul ragaszkodott ahhoz a szenvedélyéhez, hogy gyorsvonalon utazott Alagra, bár tudvalevő, hogy ott a gyorsvonatok még föltelesen sem állnak meg. Az ötletes Reeves úgy segített a dolgon, hogy amikor a teljes sebességgel robogó gyorsvonat a Dunakesz-Alag állomás elé ért, egyszerűen meghúzta a vészféket. A vonat persze hirtelen megállt; és míg a közönség balesettől tartva rémüldözött, ő maga valódi angol flegmával leszállt a vonatból. A kirótt pénzbírságot természetesen nevetve fizette ki, hiszen bőven telt miből. A kedélyes trainer talán még ma is gyorsvonalon járna ki Alagra, ha a dunakeszi állomásfőnökség meg nem unja a dolgot és jelentést nem tesz a humor iránt érzéketlen váci járásbírósnak. A bíróság Reeves 300 korona pénzbüntetés mellett nyolcnapos elzárásra ítélte. Reeves mindent elkövetett, hogy az elzárástól megszabaduljon, de sikertelenül. Végre felségfolyamodványt akart benyújtani az igazságügyminisztérium útján, de a miniszter a folyamodványt elutasította. Ennek aztán az most a következtetése, hogy a magyar „turkfőnökségnek egy évig nem lesz szerencséje Reeveshez. Nem, mert most Ausztriában tartózkodik és ott bölcsen bevárja azt az esztendőt, mely alatt a ráórt kihágási büntetés elévül.

Nyiltér.

Másolat.

Nyilatkozat.

Alulírott a Gödöllői Hirlap 1908. évi január hó 19-én megjelent 3. számában „Magyarosodunk“ című cikkemben bírálat tárgyává tettem az aszódi ev. lelkész, Chugyik Pál ur működését. Az általa megindított eljárás folyamán meggyőződtem

arról, hogy a magyarosodás eszméjének terjesztésében információmat nem vizsgáltam meg kellőképpen, meggyőződtem, hogy a cikkemben foglalt állítások a valóságnak nem felelnek meg. A midőn ezt kinyilatkoztatom, egyúttal sajnálkozásomnak adok kifejezést a fölött, hogy Chugyik Pál ur működését téves világitásba helyeztem.

Kelt M. Kanizsa 1911. évi április hó 5-én.

Dr. Batta Péter sk.
üggyéd.

Közigazgatás.

Aszód község közgyűlése.

Községünk képviselőtestülete folyó hó 28-án tartotta rendes tavaszi közgyűlést a vármegyei törvényhatóság által kiküldött Kálmán István turai lakos bizottsági tag elnöklésével.

A gyűlés tárgya volt:

1. Az 1910. évi községi zárószámadosok I. foku megvizsgálása;
2. Esetleges indítványok.

A képviselőtestület ezen gyűlésében tüzetesen megvizsgálta az összes számadosokat s azokat rendben találván, I. fokulag jóváhagyta s a felmentvényt a felelős számadosoknak: közs. bíró, pénztárnok és jegyzőnek a szokásos óvások fenntartásával egyhangulag megadta.

Jóváhagyatott a közs. vagyonleltár is, amely szerint a község vagyoni állapota:

- a) cselekvő állapot K 11350.80
- b) szenvedő állapot K 30000.—

tiszta vagyon tehát K 81350.80

A letéptéztári számadosok tárgyalásánál Bentsok János pénztárnok indítványára a közgyűlés kimondotta, hogy az ismeretlen eredetű és célú letétekként kezelt összegek, amelyek több, mint 32 éve szerepelnek, az ártézi kut alaphoz csatoltassanak. Ugyancsak Bentsok János indítványára kimondotta továbbá, hogy a múlt évben beszállásolva volt katonaság elszállásolási díjában a vármegye részéről kiutalt és az egyesek által többszöri felszólítás dacára fel nem vett térítési pótlékok, amelyek 8 hónapja hevernek a közs. letéptéztárban — ugyancsak az ártézi kut alaphoz csatolandók s felhasználandók. Ilyenformán az ártézi kut alap mintegy 40 koronával gyarapodott.

Weiner Dávid indítványt tett arra úzve, hogy kötelezze a képviselőtestület a háztulajdonosokat a tűzoltóság fenntartásához szükséges kiadásokhoz arányos hozzájárulásra, mert a mai állapot szerint egyrészt a tűzoltóság fenntartási költségeinek viselése alól a tulajdonképeni érdekelttség ki van vonva, másrészt pedig a tűzoltóság — kellő anyagi támogatás miatt feladatának megfelelni alig képes.

Az indítványt a közgyűlés ezuttal érdemben nem tárgyalta, ellenben utasította az előjáráságot, hogy azt a legközelebbi rendkívüli közgyűlés elé terjeszse

Sport.

Kárpátok, postabélyeg kette

Kedves Szerkesztő bácsi!

Igazán szép figyelem kedves Szerkesztő bácsitól, hogy becses lapja kedvelt sport rovatában rólunk is megemlékezett; fogadja érte ezuton hálás köszönetünket. Jól tudjuk, hogy ilendőbb lett volna ezt személyesen tolmácsolni, — egy esteli légi sétánkon tárgyalgattunk is ez irányban, — de azon megállapodásra jutottunk, hogy mindannyian — tekintettel szigorú társadalmi szabályainkra — testületileg tiszteltünk nem tehetjük, — próbáltunk egy 3 tagú küldöttséget összeállítani, —

de — bár szegény bevallani — nem 3, de egyetlen egy olyan bátor fickó sem akadt, aki be mert volna libbenni a redakcióba. — Pedig ugyancsak erősen folyt a kapacitálás, s én, — aki már tapasztaltabb aglegény vagyok — s a ki kedves Szerkesztő bácsit már hirtől ismerem, — hiába jellemeztem, hogy oly áldott jó ember, — hogy talán epéje sincs, — s még az ellenségének sem árt, — (valószínű, hogy nincs is ellensége), — s hiába teszem meg azon ígéretet is, hogy élés tárunkból a küldöttségnek fejenként egy-egy tucat elsőrendű valódi földgílisztát fogok a szerencsés visszaérkezésük örömeire eszközlendő lakománál szerviztatni, — ez mind nem hatott. Fegyveres testőrköt nem vezényelhetünk ki, — mert nekünk hála Istennek — nincs hadseregünk, kiki a maga védelmezője, — s ha ellenség támad reánk, egyszerűen elrepülünk, — hát ugy-e kedves Szerkesztő bácsi, ezek tudatában nem nevez bennünket az illem szabályokban járlatlan bugrisoknak, — s az ezutáni köszönt nyilvántásunkat egyszerűen gyávasságunknak tudja be. — Azonban meg kell jegyezmem, — hogy azt a sok szépet és jót, — mit egyéni jellemzéssel mondtam, egy szőig elhitték társaim, — a lucullusi lakoma is eléggé csiklandozta csőrüket, s nem is kedves Szerkesztő bácsi okozta a pánikot, — hanem van ott közéletben valami fránya ember, — aki ugy nappal, mint este már sok kellemetlenséget okozott nekünk. — Ez volt az oka, hogy senki nem mert vállalkozni a megitisztelő kiküldetésre; bennem meg lett volna a bátorság, mert én egyszer ravaszul kitanulmányoztam azt a fránya bácsit, — de én egy percre sem távozhatom bokros teendőim miatt, — mert öndicsekvés nélkül mondva — én töltöttem be a legmagasabb hivatal, — a mennyiben én húzok este legmagasabban, hogy így megfigyelhessem a légbeli házasság kötékeket, s azokat bagolyfejemben számon tarthassam (nálunk még nincs kötelező anyakönyvi bejelentés). Ő ugyanis egyszer nálam is alkalmatlankodott, — épen ebédutáni szundikálásomat végeztem, — mikor egyszer csak hallom: „Nelli dort hinein“, még azt hittem, valami szép hölgy vizitet kapok, hát Uramfia! csak megáll előttem egy kutya (de gomba ember lehet az a bácsi). Azt hiszem, üdvözöl is engem, mert az egyik lábát felemelte, — de biz én nem lévén szokva a látogatásnak ilyen kutya módoni bejelentéséhez, szépen elcsellentem, s egy kissé odébb szépen észrevétlenül letelepedtem, hogy megismerhessem ezt a látogatót, akire már amugy is sok panaszt hallottam. — Szándékom sikerült is, — le nem fotografálok, hiszen kedves Szerkesztő bácsi ugy is ismeri, — de mondhatom, — hogy nem olyan veszedelmes ember ám ő, mint a milyen hire van közöttünk. — Este 8 óra után bátran tette volna tőle tiszteletét akár 100 tagu küldöttség a redakcióban (feltéve még, hogy a belmunkatársak mindannyian undorral viseltetnek a „salmi“ iránt), mert hát kihallgattam, amint egy fiatal cimborájával beszélgetett, (ez alighanem tanítványa volt, jó iskolába jár!) s nagyban magyarázta, hogy este tarokkznak a Krenkóná vagy bilardoznak Lövynél, ezek pedig ugy tudom, nem az erdőben laknak, s így ökögyelme bizony csak olyan békés philister sötétben, mint a többi, s tán csak ő maga kőti a nagy híret. — De azért mégis jó lenne, — ha a jövő tavaszra kedves Szerkesztő bácsi irattárba tenné a Nellijével együtt.

De azt hiszem, hogy most már nem kell több érvet felhoznom, kedves Szerkesztő bácsi végérvényesen megbocsájt, azért nem is mentegetőzöm tovább, hanem még szabad legyen megkérdezmem, hogy vajon igaz-e, hogy felcsap természet kedvelőnek? Ha így lenne, mi igazán szívőből örülnék neki, — legyen majd szerencsénk, — látogasson meg bennünket minél gyakrabban, azonban puskát ne hozzon magával, — vagy ha

